

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת כי תבא

טז אלול שנת תש"פ
לפ"ק

שנה 1, גליון 14

ארויסגעזעהן דורך אונזות היכל הקודש הרמלה

איך וועל איך דערציילן. באַשר מיר האבן גיהאט א קענפי איך דעם ים. וואס דארט איז גיווען אינווער ארט. איז גינאנגען דער מלך וואס צו אים האט גיקערט די קענפי. און האט גיוואלט דארט בויען פאלאצין און האט דארט שוין גילייגט א יסוד (היינו א גרויס) האט אייער זון גיזאגט צו מיר. אז מיר זאלן אים מוזיק זיין. זענען מיר גינאנגען און מיר האבן אוועק גינומען דעם כח פון דעם מלך. האט ער זיך גיפארט מיט דאקטוירים. און זיי האבן אים ניט גקאנט העלפן. האט ער זיך אן גיהויבן צו פארין מיט מכשפים. איז דארט גיווען איין מכשף וואס ער האט גואוסט זיין משפחה מיין משפחה האט ער ניט גואוסט איבער דעם האט ער מיר נאר ניט גיקענט טהון. נאר זיין משפחה האט ער גיווסט. האט ער אים גיקאפט און ער איז אים מענה זייער (בלוטר ער פייניגט אים זייער) האט מען אים גיבראכט צום מלך (היינו דעם שר וואס ער האט דאס אלן דערציילט) האט ער דאס פאר דעם מלך אויך דערציילט. האט דער מלך גיזאגט לאז מען אים קערין דעם כח צו דעם מלך. האט ער גיענפערט עס איז ביי אונז גיווען איינער וואס ער האט קיינאמט

שבת קודש פרשת שופטים שנת תש"פ לפקט קטן אינדערפרי האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות, מעשה ג', די מעשה פונעם חגד.
דערציילט דער הייליגער רבי:
דערזוייל האט ער דערזעהן. ווי פאטער און מוטער גייען און וויינען האט מען זיי גיפרעגט וואס וויינט איר. האבן זיי גיענפערט. זיי האבן א זון. פלעגט זיין שטייגער צו זיין ער זאל גיין אין זיין וועג. און אין דער צייט פלעגט ער זיך שוין אום קערין און היינט איז שוין א לאנגע צייט און ער איז נאך ניט גיקומען. (און דאס איז אלץ גיווען פון די שרים דער פאטער מיט דער מוטער מיט דעם זון) האט מען זיי גיבראכט צום מלך. האט דער מלך גיהויבן אז מוזאל שיקן שלוחים אין גאר דער וועלט אז מוזאל אים גיפניען. ווי דער פאטער מיט דער מוטער זענען קריק גינאנגען פון דעם מלך. האבן זיי באגעגנט איינעם וואס דער איז אין איינעם גינאנגען מיט זייער זון האט ער זיי גיפרעגט. וואס וויינט איר. האבן זיי אים דערציילט. האט ער זיי גיענפערט.

נאר ער גייט צו זיין רבי'ן, און וויפיל זיי האבן אים געזאגט אז עס לוינט גישט פאר די געשעפטן האט ער געזאגט: עס גייט מיר גארנישט אן, זאל איך פארלירן מיינע געשעפטן, איך פאר צו מיין רבי'ן! און ער האט זיך אנגעפאנגען שלאגן מיט זיי, ער האט געשריגן: איר זענט מיינע ארבעטערס און איר דארפט מיר פאלגן, האבן זיי אים אויסגעזאגט דעם אמת: זאלסט וויסן אז דו ביסט א מת - א טויטער מענטש, און דו גייסט גישט אין ערגעץ דו קומסט מיט אונז, האט ער געשריגען איך וויל גיין צו מיין רבי'ן! האבן זיי אים געזאגט: מה דאך פרייער וואס מיר זענען געווען דייןע ארבעטערס האבן מיר דיר גישט געלאזט גיין, יעצט וואס דו ווייסט שוין דעם אמת אז דו ביסט טויט און מיר זענען מלאכי חבלה דארפן מיר דיר זיכער גישט פאלגן, עס איז געגאנגען קולות ביי דער בית דין של מעלה האט געפרעגט וואס די קולות זענען האט מען זיי געזאגט וואס עס גייט פאר, האט דער בית דין של מעלה געפסקנט אז זיי מוזן אים לאזן גיין צו זיין רבי'ן, וויבאלד ער פלעגט פסדר גיין צו זיין רבי'ן, און דער הייליגער רבי מענדעלע זי"ע האט אים געגעבן א תיקון. האט דער רבי אויסגעפירט די מעשה אז א מענטש איז שטארק דא אויף דער וועלט מיט א צדיק, וועט אים דער צדיק מתקן זיין.

מען מיר ענטפערן תירוצים: עס רעגנט; עס שנייט; עס איז ווייט; עס איז קאלט וכדו' וכדו', וועל איך זאגן אז ווען איך האב געלעבט אויף די וועלט האב איך גישט געקוקט אויף גארנישט און איך בין יעדן טאג געקומען צום רבי'נס ציין, אזוי וויל איך יעצט אויך גיין צום הייליגן רבי'ן אן קיין תירוצים, וועט מען מיר מוזן לאזן גיין צום רבי'ן. דער הייליגער רבי זאגט (ספר המידות אות צדיק, סימן עד) "המקרבים ש"ט לצדיק בחייו, הם יהיו מקרבים במותם". ווער עס איז מקרב צום צדיק אויף דער וועלט וועט זיין מקרב צום צדיק אויף יענע וועלט.

דער הייליגער רבי האט פארציילט א מוזראדיגע מעשה (חיי מוה"ר סי' ק"א) עס איז געווען א איד א תלמיד פון הרה"ק רבי נחום מענדל פון וויטעפסק זי"ע, ער איז גפטר געווארן און די מלאכי חבלה האבן אים איינגערעדט אז ער לעבט נאך און ער טוט ביזנעס וכדו', אינמיטן וועג צו גיין צום גריד רופט ער זיך אן אז ער וויל גיין צו זיין רבי'ן הרה"ק ר' מענדעלע זי"ע, האבן אים זיינע ארבעטערס - וואס דאס איז געווען מלאכים - אפגערעדט, און זיי האבן אים געזאגט: מען וועט נאך גיין שפעטער וכדו', אזוי איז געווען אפאר מאל, ער האט געוואלט גיין צו זיין רבי'ן און די מלאכים האבן אים אפגערעדט, ביז איין מאל האט ער זיי געזאגט אז יעצט גייט ער זיי שוין גישט פאלגן

א ווארט פארן שבת טיש
וְבָאת אֵל הַכֹּהֵן אִשֶּׁר יִהְיֶה בְּלִמּוֹת הַהֵם (דברים כו, ג)
אז עס איז געווען א איד א גרסלב'ער חסיד ר' סענדל'ל פון טראוויצע ז"ל ער איז געווען א גרויסע עובד השם, און סוף ימיו האט ער געוואוינט אין אומאן, זיין סדר איז געווען אז יעדן פארטאגס פלעגט ער קומען צום ציין פון הייליגן רבי'ן זיך מתבודד זיין וכדו', איינמאל ווען דער עולם איז געקומען צום ציין פארטאגס האט מען געזען אן אינטערעסאנטע זאך, מען האט געזען ווי א ווייסע געשטאלט געבן ציין שאקלט זיך, קודם האט מען מוזא געהאט וואס דאס איז, נאכדעם האט מען באמערקט אז דאס איז ר' סענדל פון טראוויצע באדעקט מיט שניי פון קאפ ביזן פיס, האט מען אים געפרעגט: ר' סענדל וואס טוט איר דא, עס איז קאלט און עס שנייט, איר ווערט דאך פאלד פארפריירן?! זאגט ער: איך בין געקומען פארטאגס צום ציין און דער ציין איז געווען פארשפארט, האב איך אפגעמאכט אז איך גיי גישט אוועק פון דא, עס האט אנגעפאנגען צו פאלן א שניי האב איך שוין יא געוואלט אהיים גיין, האב איך געטראכט צו מיר ווען איך וועל אוועק גיין מזה העולם און איך וועל ארויף קומען אויבן אין הימל און איך וועל וועלן גייען צום הייליגן רבי'נס היכל, וועט

(זעטו אמונה קדושים תשע"ו)

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דאס איז ליידער א מציאות אין די היינטיגע טעג, מען זעט געבעד אידן וואס קענען גיין אָנגעטון מיט שטריימל, בעקוּישע, און זיי רעדן קעגן די אַמוּנה רחמנא ליצלן.

נישט אלע רעדן אָפּן קעגן די אַמוּנה, אָבער מען איז אַריין געטון מיט קאפּ און מוח אין די פּאליטישע גייַעס, ווער וועט געוואונען די וואלן וכו', ווי גלייך די וועלט ווערט געפירט דורך די פּאליטיקאַנטן; אָדער זענען דא מענטשן וואס זייער גאַנצע קאפּ און מוח איז אַריין געטון אין 'עקאנאמיע' גייַעס, ווי גלייך אז זייער געלט און לעבן איז אלעס אָנגעהאַנגען אין די 'עקאנאמיע'; דאס איז אלעס קעגן די אַמוּנה, ווייל קיינער קען גאַרנישט געבן פאר'ן מענטש און קיינער קען נישט גאַרנישט צונעמען פונעם מענטש, אלעס קומט פונעם אייבערשטן.

ליידער וואוינענדיג צווישן די גוים זענען מיר געווארן פארגויאישט; דער אייבערשטער האט טאקע אויסגעשטעלט די וועלט אויף דעם וועג אז מען דארף ארבעטן, מאכן ביזנעס און פארדינען געלט, דאך טאר מען אָבער נישט פארגעסן אז פירן - פירט דער אייבערשטער די וועלט. און דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריגן מיט פאךדרוס: "וואס איז מיט דיר? דו ביסט דאך א אידיש קינד, ווי קען א איד רעדן אזוי?!"

בכּן לאמיר זיך אַוועק לאזן אין דער מדבר כדי מיר זאלן בלייבן ביי אונזער אַמוּנה אין גאט ברוך הוא. זענען זיי מרוצה גינארין דרויף. האט דער חכם גינאנט איין שם האט עס זיי גיבראכט צו איין מדבר. איז אים נישט גיפעלין די מדבר. האט ער ווידער גינאנט איין שם האט עס זיי אַוועק גיטראָן צו איין אנדערע מדבר. איז אים די מדבר אויך ניט גיפעלין. האט ער נאך גינאנט איין שם. האט עס זיי ווידער גיבראכט צו איין אנדערע מדבר. איז די מדבר אים יא גיפעלין.

דאס טוט דער רבי מיט אונז, דער רבי נעמט אונז צו א אנדערע לעבנס-שטייגער, דער רבי לערנט אונז ווי אזוי אריין צו נעמען דעם אייבערשטן אינעם טאג טעגליכן לעבן.

און די מדבר איז גיווען נאהנט צו די צוויי טויזנט בערג (ה"ל) איז דער חכם גינאנען. און האט גימאכט איין עיגול (בומר ארום גיחרייט) ארום זיי אז קיינער זאל ניט קענען צו טרעטן צו זיי.

האט דער ראש ישיבה שליט"א עס מסביר געווען: דער 'רינג' דאס איז דער מדה פון אהדות. ווי מוהרא"ש זכרנו לברכה זאגט פשט אויפ'ן גמרא (פניני לא): "עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עדן, וכל אחד ואחד מראה באצבעו שזאמר (ישעיה כה, ט) ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו", ווען משיח וועט קומען וועט דער אייבערשטער מאכן א רינג פאר די צדיקים אין גן עדן, און יעדער וועט ווייזן מיט'ן פינגער און זאגן דער אייבערשטער איז דא, צו אים האבן מיר געווארט און געהאפט אין גלות צו ווערן אויסגעלייזט; וואס איז די גרויסקייט פון דעם רינג וואס דער אייבערשטער וועט דעמאלט מאכן? נאר אין א רינג איז יעדער אייניג, עס האט נישט קיין אנהייב און ענדע נאר יעדער איינער איז גלייך מיט'ן צווייטן; דאס וועט זיין ווען משיח וועט קומען, יעדער איינער וועט לעבן מיט'ן אייבערשטן און שפירן דעם אייבערשטן אז עס וועט שוין מער נישט זיין אזא זאך פון זיך קריגן איינער מיט'ן אנדערן, יעדער איינער וועט זיין פאראייניגט מיט'ן אנדערן און נישט מקנא זיין אָדער זיך גרויסן אויפ'ן צווייטן.

מען זעט געבעד מענטשן וואס זייער גאַנצע קאפּ טראכט נאר 'איך בין חשוב'ער פון יענעם... שיינע אידן קענען נישט גיין צום עֶצְרָת ווייל 'וואו וועל איך זיצן', 'נעבן וועמען' וכו', דערפאר האט מען איינגעפירט אויף אלע קול קוראים אז מען חתמ'ט לויט די אותיות פון די אָל"ף ביי"ת ווייל אז נישט האט מען טענות: 'פארוואס בין איך נישט דער ערשטער?...'

דאס האט דער חכם, דער צדיק, געלערנט מיט זיינע מענטשן מען זאל נישט מקנא זיין א צווייטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן,

ניט גיהאט. האבין מיר אים אַוועק גינעפין דעם כּח. האט דער מלך גינאנט. לאז מען ביי אים אָפּנעמען דעם כּח. און לאז מען אים קערין צום מלך. האט מען אים גינעפערט. ער איז גינארין א וואלקין (היינו דער שר וואס זיי האבן אים אַוועק גינעפן דעם כּח פון דעם מלך איז דער שר גינארין א וואלקין) האט דער מלך גינאנט אז מען זאל רופין דעם וואלקין און מזאל אים ברענגען אהער. האט מען גישיקט א שליח נאך אים.

האט ער זיך מיישב גיווען (היינו דער וואס האט קיין כּח ניט גיהאט אין די פיס פריי. וואס ער האט דאס אלץ גינען) לאם איך נאך גיין. וועל איך זעהן ווי אזוי סע ווערט פון די לייט א וואלקין. איז ער נאך גינאנען דעם שליח. און איז גיקומען צו דער שטאט וואס דארט איז גיווען דער וואלקין. האט ער גיפרעגט די שטאט לייט. פאר וואס איז דא איין וואלקין אין שטאט. האבין זיי אים גינעפערט. דא אין שטאט איז אדרבא. קיין מאל קיין וואלקין נישט דא. נאר פון א צייט האט אזוי א וואלקין פארעקט די שטאט. און דער שליח איז גיקומען און האט גירופן דעם וואלקין. איז ער אַוועק גינאנען פון דארט. האט ער זיך מיישב גיווען (היינו דער וואס האט קיין כּח ניט גיהאט אין די פיס פריי) ער וועט זיי נאך גיין ער זאל הערין וואס זיי שמוסען. האט ער גינערט ווי דער שליח האט אים גיפרעגט ווי קומט עס וואס דו ביסט דא גינארין א וואלקין. האט ער אים גינעפערט. איך וועל דיר דערציילן א מעשה. אמאל איז גיווען א חכם. און דער קיסר פון דער מדינה איז גיווען א גרויסער אפיקורס און ער האט גימאכט די גאַנצע מדינה פאר אפיקורסים. איז גינאנען דער חכם און האט גירופן די גאַנצע משפחה זיינע. און האט צו זיי גינאנט. איר זעט דוד. אז דער קיסר איז א גרויסער אפיקורס און האט גימאכט די גאַנצע מדינה פאר אפיקורסים און א טייל פון אונזער משפחה. האט ער שוין אויך גימאכט פאר אפיקורסים.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער חכם - דאס איז דער צדיק, דער הייליגער רבי, וואס האט שוין פאראויס געזאגט, פאר צוויי הונדערט יאר צוריק, פון דעם נסיון וואס וועט באטרעפן אונזער דור אז עס וועט זיין א מבול פון אפיקורסות, ווי דער רבי האט דערציילט: עס איז געווען א קעניג וואס איז געגאנגען מיט זיינע שרים פאנגען חיות, ער איז געווען אַנגעטון ווי א פשוט'ער דארפסמאן, פלוצלינג האט זיך אראפגעלאזט א שטארקע רעגן, אלע שרים זענען זיך צולאפן און זיי האבן איבערגעלאזט דעם קעניג אליין, דער קעניג איז געווען אין א גרויסער סכנה און ער האט געזוכט א פלאץ וואו ער קען זיך באשיצן, ביז ער האט געטראפן א הויז וואו עס האט געוואוינט א פשוט'ער דארפסמאן, דער דארפסמאן האט אריין גענומען דעם קעניג, ער האט אַנגעטון דעם קעניג פרישע קליידער און אים געגעבן צו עסן אביסל גריז און אים געלייגט שלאפן נעבן דעם אויבן וכו'. דער קעניג איז געווען זייער מיד און פארמאטערט און ער האט זיך אזוי מחנה געווען מיט דעם בעט וואס דער דארפסמאן האט אים צוגעשטעלט, אז ממש ער האט נאך קיינמאל נישט געשפירט אזא געשמאק ווי ער האט דארט געהאט ביי דעם פשוט'ן דארפסמאן. שפעטער ווען עס האט אויפגעהערט רעגענען זענען אלע שרי המלוכה געקומען ויכן דעם קעניג, ביז זיי האבן אים געטראפן שלאפן ביים דארפסמאן אין שטוב. ווען זיי האבן געוואלט אהיים נעמען דעם קעניג האט זיי דער קעניג געזאגט: 'ווען עס האט געטרעגט האט איר נישט געקוקט אויף מיר, יעדער פון אייך איז געלאפן ויכן שוץ פאר זיך אליין און איך בין געבליבן אליין, נאר דער דארפסמאן האט מיר אריין גענומען צו זיך אין שטוב און מיר געראטעוועט, וועט ער מיר אהיים טראגן צום פאלאץ און ער וועט מיר אַנטון מיין קרוין'.

האט דער רבי אויסגעפירט: "פאר משיח וועט קומען וועט זיין א מבול פון אפיקורסות; נישט א מבול פון וואסער און נישט א מבול פון פייער, נאר א מבול פון שלעכטע מחשבות, עס וועט אריין שפריצן אפילו אין די כּש"ר'ע הערצער און מיט חכמות וועט מען זיך נישט קענען אן עצה געבן, נאר די פשוט'ע אידן וואס זאגן תהלים מיט תמימות ופשיטות, זיי וועלן זיך דערהאלטן און זיי וועלן אַנטון דעם קרוין פאר משיח" (פועלת הצדיק,

חלק א', סימן לד): יעדער מענטש האט אין זיך זיין ספעציעלע נקודה וואס דער צווייטער האט נישט, עס איז נישט מעגליך נאכצומאכן דעם צווייטנס נקודה; און דער ראש ישיבה שליט"א האט דאס ברייט אויסגעשמועסט: א מענטש דארף קוקן אויף זיך, נישט פרובירן נאכמאכן יענעם; מוהרא"ש האט מיר געבעטן איך זאל דא זיצן און געבן שיעורים - איז דאס מיינ נקודה, זיך איך דא און איך געב שיעורים, א צווייטער וואס ער קען רייניגען דעם בית המדרש, ער מאכט זיכער יעדן טאג אז דאס פלאץ איז זויכער - איז דאס זיין נקודה, זאל ער רייניגן דעם בית המדרש; מען קען נישט קוקן אויף א צווייטן און אים נאכמאכן.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: יעדער מענטש איז א אנדערער אדם פון די ספר תורה, קיין איין אדם איז נישט איבריג פון די תורה, אויב וועט פלען איין אדם פונעם ספר תורה איז די גאנצע ספר תורה פסול, אפילו אז די אדם וואס פלעט איז נאר א קליינע אדם ווי די אדם יו"ד; דאס לערנט אונז אז קיין איין מענטש איז נישט איבריג, יעדער איינער מאכט א נחת רוח פאר'ן אייבערשטן מיט זיין נקודה וואס ער פארמאגט.

נאך א זאך זעט מען ביי די אותיות התורה, אלע אותיות זענען צופרידן ווי אזוי זיי זענען באשאפן געווארן, די אות יו"ד איז צופרידן אפילו ער איז א קליינער אדם, ער האט נישט קיין טענות: 'פארנוואס בין איך נישט דער שיי"ן - וואס איז א גרויסער אדם?'; און דער אות דל"ת איז צופרידן מיט וואס ער איז, ער האט נישט קיין טענות: 'פארנוואס בין איך נישט דער הי"י - וואס האט צוויי פיס?'; דאס לערנט אונז אז א מענטש דארף זיין צופרידן ווי אזוי דער אייבערשטער האט אים באשאפן, עס איז נישט שייך צו קוקן אויף א צווייטן מיט קנאה און האבן טענות: 'פארנוואס בין איך נישט ווי יענעם', ווייל יעדער איינער איז חשוב ביים אייבערשטן מיט זיינע ספעציעלע נקודות טובות וואס ער פארמאגט.

מוהרא"ש פלעגט דאס שטענדיג חזר'ן און זיך בעסן ביי אונז מיט געוויינ מיר זאלן זיך נישט קריגן און נישט אוועק מאכן א צווייטן, אזוי ווי רבי שמעון בן יוחאי האט געזאגט צו זיינע תלמידים (וזהו הקדוש נשא כחה): "אנן בחביבותא תליא", אונזער זאך איז זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן; זאגט מוהרא"ש אויף דעם א שיינעם רמז: א'נ'ן איז די ראשי תיבות: "אנשי נחל ג'ובע - בחביבותא תליא", אנשי שלומינו דארפן זיך האלטן צוזאמען און זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן, ווי דער רבי זאגט (חיי מוה"ר, סימן רצב): "העולם ראי שיתמהו עצמן על האהבה שבינינו", די וועלט וועט זיך וואונדערן אויף די גרויסע ליבשאפט וואס וועט הערשן צווישן אונז.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: דער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן צא): "סגולה להתמדה שיזכה להיות מתמיד בלמודו, הוא להזהר בלבי לדבר על שום איש וישראל", א סגולה צו זוכה זיין צו לערנען פלייסיג - איז אכטונג געבן נישט רעדן אויף קיין שום אדם; האט מוהרא"ש זכרוננו לברכה דאס מסביר געווען זייער פשוט: א מענטש וואס איז נישט פארנומען מיט א צווייטן, ער רעדט נישט אויף א צווייטן, עס אינטערעסירט אים נישט וואס טוט זיך ביי יענעם, דער וועט פשוט האבן מער צייט צו לערנען, ווייל אז איך רעדט נישט פון יענעם וואס זאל איך טון אין די ליידיגע צייט? דערפאר איז דאס א סגולה אויף לערנען פלייסיג, ווייל ווען איך האב אפאר איבריגע מינוט געם איך א גמרא און איך זאג בלעטער גמרא, איך געם א משניות און איך זאג פרקים משניות.

בפרט יעצט אין חודש אלול האט דאך דער רבי געוואלט מיר זאלן ענדיגן גאנץ 'תורה גביאים וכתובים' (זיין שיחות הר"ן סימן רנ"א), אבער איך האב דאך נישט קיין צייט דערויף, איך קען נישט אגאנגן אזויפיל צו לערנען, וועל איך כאטש זיך צוריק כאפן צו מיינע שיעורים פסדירן, אין גמרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה, תקוני זוהר, וכו' וכו'.

און אז מען לעבט אינאיינעם באחדות, מען האט זיך ליב איינער דעם צווייטן, דעמאלט איז מען מצליח און קיינער קען נישט צוקומען שלעכטס טון, ווי דער רבי דערציילט ווייטער: "ווי די שדים זענען אהין גיקומען האבין זיי נישט גיקענט צו טרעטן מחמת דעם עיגול וואס ארום זיי איז גיווען", אבער דער רגע וואס מען האט זיך פיינט איינער דעם צווייטן דעמאלט עפנט זיך אויף דער רינג און די שדים קענען אריין קומען.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: דאס דארף אויך יעדע

פאר-פאלק טון, מאכן א רינג - זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן, דעמאלט וועלן זיי זיין אפגעהיטן פון די נישט גוטע; אבער אז דער טאטע גייט אויף זיין וועג און די מאמע גייט אויף איר וועג, דעמאלט גייען די קינדער אויף זייער וועג, און די נישט גוטע זענען דא.

ביים רביין איז געווען א יסוד היסודות און א עיקר שבועיקרים האבן 'שלוש בית', עס זאל זיין ליבשאפט אין שטוב (שיחות הר"ן סימן רסד); אין די וועלט פאסט נישט צו רעדן פון 'שלוש בית', מען טרעפט נישט קיין איין רבי און קיין איין ראש ישיבה זאל זיך אויפשטעלן ביי שלש סעודות און אגאנגן זיינע מענטשן ווי אזוי זיך צו פירן אין שטוב, מען זאל זיך ליב האבן איינער דעם אנדערן; פארוואס? ווייל דער רבי און דער ראש ישיבה אליין ווייסט אויך נישט ווי אזוי זיך אן עצה צו געבן מיט זיין ווייב, ער פארשטייט נישט פארוואס דער אייבערשטער האט אים בכלל געגעבן א ווייב... דערבער האט ער נישט קיין ברירה מאכט ער איר פאר א רעביצין, אזוי איז ער פטור פון לעבן מיט איר....

אנשטאט ער זאל רעדן ביי שלש סעודות זאכן וואס דער בחור און אינגערמאן קענען ניצן אין זייער לעבן, רעדט מען פון הויכע זאכן וואס מען קען גארנישט טון דערמיט, מען רעדט אז מען טאר נישט עסן קיין פיצא און קיין סאשי... דער בחור פארשטייט בכלל נישט וואס דו ווילסט פון אים, וואס ארט דאס פאר'ן רבי'ן אז ער עסט דאס, עס האט דאך א גוטע הכשר און דאס זעט ער זיין טאטען עסן.

אבער ביים רביין האט מען אסאך גערעדט פון 'שלוש בית', עס איז נישט געווען א שיעור וואס מוהרא"ש זאל נישט רעדן נאכאמאל פון 'שלוש בית', ווייל דער יצר הרע וויל נאר איין זאך: ער וויל אפקילן דאס ליבשאפט צווישן מאן און ווייב, איינמאל עס איז נישט דא קיין ליבשאפט קען ער זיי שוין גרינג איבער רעדן צו טון ביטערע עבירות רחמנא ליצולן, אין דעם איז אנגעהאנגען די גאנצע ריינקייט פונעם מענטש.

אז מען ארבעט נישט אויף 'שלוש בית' מען מאכט נישט דעם רינג ארום זיך, קומט דער יצר הרע אריין אין שטוב און דרייט אן א קליינע מחלוקה'לע, ער זאגט נאר איין ווארט פאר איר און זי זאגט צוריק נאר איין ווארט פאר אים, און די גאנצע שטוב איז אויס, מען הויב זיך אן קריגן טאג און נאכט, מען רעדט שוין נישט צווישן זיך.

איך וועל ענק איבער דערציילן דאס וואס איך האב שוין דערציילט דעם פארגאנגענעם ליל ישישי ביים שיעור; איך האב נישט קיין נייע מעשיות צו דערציילן, איך דערצייל אלץ איבער די זעלבע פאר מעשיות וואס איך האב געהערט פון מוהרא"ש, אזוי ווי מוהרא"ש פלעגט דאס צוגלייכן צו דעם הלכה וואס די משנה זאגט (בבא מציעא כט): 'ווען איינער טרעפט א קלייד זאל ער עס שאקלען איין מאל אין דרייסיג טעג כדי די קלייד זאל ווערן אויפגעפרישט און זאל נישט ווערן פארשטויבט און מילביג, די זעלבע איז מיט א מעשה פון אן ערליכער איד וואס מען קען זיך אפאלענען דערפון יראת שמים דארף מען עס אויך אויפפרישן א יעדע שטיק צייט.

[רעדנדיג פון דעם הלכה האט דער ראש ישיבה שליט"א נאכגעזאגט פון זיין זיידען הגאון דער קארלקבורגער רב שליט"א וואס האט גע'פסק'עט: ווען איינער איז נישט זיכער ביי זיך אז ער וועט קענען איינהאלטן די אלע הלכות פון דעם געטראפענעם זאך זאל ער עס ענדערש נישט אויפהייבן ווי איידער ער וועט עס יא אויפהייבן און נישט איינהאלטן די אלע הלכות; אז מען האט עס אויפגעהויבן דארף מען דאס גוט אנועק לייגן און נישט ניצן, און פאר'ן שטארבן דארף מען אגאנגן די קינדער זיי זאלן ווייטער אכטונג געבן דערויף ביי אליהו הנביא וועט קומען און זאגן צו וועמען דאס באלאנגט].

און דער ראש ישיבה שליט"א דערציילט: געווען איז דאס זומער שנת תשע"א, מיר זענען געווען אין קעמפ "מחנה תפארת התורה ברסלב" - עלעגנדיג גיי יארק, די דריטע יאר פון ווען איך האב געעפנעט די ישיבה. דעמאלט איז נישט געווען קיין איין חתן אין ישיבה, ווייל מען האט זייער מבזה געווען די ישיבה, און מען האט ארויסגעלאזט א שלעכטע נאמען אויף מיר און אויף די ישיבה וכו', וואס דאס האט געברענגט אז מענטשן האבן מורא געהאט צו נעמען א בחור פון ישיבה פאר אן איידעם. יעדעס מאל מען האט אנגעטראגן א שידוך פאר איינעם, און יעדער האט געהערט אז דער בחור לערנט אין ברסלב, האט יעדער גלייך אראפגעהאקט דעם

איך האב דעמאלט געשריבן בריוון פאר מוהרא"ש זכרונו לברכה אז די בחורים וויינען צו מיר, זיי ווילן חתונה האבן וכו', און מוהרא"ש האט מיר געשריבן אז ער גייט קומען חמשה עשר באב אין קעמפ מאכן א סעודה, און ער גייט ברענגען שידוכים. אזוי איז געווען, מוהרא"ש איז געקומען אין קעמפ, און מען האט געמאכט א סעודה לכבוד חמשה עשר באב, ביי די דרשה האט מוהרא"ש געזאגט אזוי: "איך זאג צו פאר אלע בחורים וואס זענען זיבעצן יאר און העכער, יעדער בחור וואס וועט יעדן טאג לערנען גאנץ מסכת תענית - פון ט"ו אב ביז ראש השנה, זאג איך צו אז ער וועט טרעפן זיין שידוך גלייך נאך ראש השנה"; וואס זאל איך דיר זאגן, כאשר אמר כן ה'ה, עס האט זיך גלייך אנגעפאנגען שידוכים איינס נאכן צווייטן, און אלע זענען חתנים געווארן און חתונה געהאט, און זיי האבן א שיינע לעבן.

האט מיר א אינגערמאן דערצייילט, ער מוטשעט זיך מיט שלום בית און ער איז געווען ביים שיעור ווען מוהרא"ש האט געזאגט פאר די בחורים די סגולה פון מסכת תענית, איז ער צוגעגאנגען פֿרעגן מוהרא"ש אויב ער וועט זאגן פֿערציג טעג מסכת תענית צי ער וועט האבן א בעסערע שלום בית? האט אים מוהרא"ש געזאגט מיט א שמייכל: "מענדל מענדל, א אינגערמאן וואס וויל האבן א גוטע שלום בית דארף זיין א וותרן אין שטוב"; אויף 'שלום בית' העלפט נישט קיין סגולות, נאר מען דארף שייין רעדן און האבן געדולד זיך נישט אויפֿרעגן - דעמאלט באקומט מען 'שלום בית'.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: איינמאל דו מאכסט דעם 'רינג', דו לעבסט מיט דיין ווייב מיט שלום און ליבשאפט, דעמאלט קענסטו וואוינען ווי אימער עס זאל זיין אפילו נעבן די טויזנט בערג וואו עס וואוינען די שדים, וואס עס הערשט דארט ליצנות און זיי זענען מזיק אנדערע, אבער אינעם רינג קענען זיי נישט אריין קומען.

מענטשן פֿרעגן מיר: "וואו וואוינסטו? דו וואוינסט אין וויליאמסבורג? ווי קענסטו זיך אויסקומען מיט די וויליאמסבורג'ע מענטשן? ... זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: איך וואוין אין מיין הויז; מיין הויז איז אויף די וועלט, אינעם לאנד אמעריקע, אינעם שטאט ניו יארק, אין וויליאמסבורג.

די וויכטיגסטע וואו מען דארף זען צו מאכן דעם רינג איז אינדער היים, אז דער מאן און די ווייב זאלן ארבעטן צוזאמען, נישט דער מאן זאגט: איך בין די בעל הבית, און זי זאגט צוריק: 'ניין, איך בין דער בעל הבית' - נאר מען בויעט צוזאמען דעם שטוב.

אויב מען האט זיך ליב אייגער דעם צווייטן קען קיינער נישט זיך אריין מישן, נישט די שווער און שוויגער, און נישט שוועגערין; נאר ווען די מאן און ווייב פארשטייען זיך נישט - דעמאלט האט יעדער א ווארט, יעדער מישט זיך אריין.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערצייילט: ווען איך האב געעפענט דעם ישיבה האבן מענטשן פֿרויבירט אלע וועגן ווי אזוי צו קענען צימאכן דעם ישיבה, מען האט געשיקט בריוון פאר אלע מינע שכלים מען זאל נישט רעדן מיט מיר און מיין ווייב און קינדער וכו' וכו', אויך האט מען גערופן א גרויסער עסקן פון ארץ ישראל ער זאל זיך אריין לייגן דערין און זען וואס ער קען טון, האט מיר מוהרא"ש שפעטער געזאגט: דער עסקן איז געקומען צו מיר רעדן וכו', האב איך אים געזאגט: "עס איז א שאד צו פֿרויבירן בייקומען דעם אינגערמאן, ווייל זיין ווייב איז מיט אים, דערפאר וועט קיינער אים נישט קענען בייקומען".

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: דאנק דעם אייבערשטן אויף דיין ווייב וואס ער האט דיך געשאנקן; זיי נישט פֿארגומען צו טרעפן פֿראבלעמען איז איר, דו קענסט אויסהיילן דיין ווייב, עס ווענדט זיך נאר אין דיר; אויב דו וועסט איר פֿרייליך מאכן וועט זי ווערן געזונט. ווי די הייליגע חכמים דערצייילן (שבת קכט): "ברתיה דרב חסדא טבלה בגו תלתין יומין שלא בפני בעלה ואצטניאת", רבא'ס ווייב האט זיך פֿארקילט און זי איז קראנק געווארן, רבא איז דעמאלט נישט געווען אין שטוב ער איז געווען אין ישיבה אין פומבדיתא (דעמאלט איז געווען די סדר אז מען פֿלעגט אוועק פֿארן פאר א לאנגע צייט לערנען תורה), "ואמטי לערסה

בתריה דרבא לפומבדיתא", האט מען איר געטראגן מיט איר בעט קיין פומבדיתא אין די ישיבה וואו רבא איז געווען ראש ישיבה און זי איז אויסגעהיילט געווארן; קוק נאך די גמרא, ודו"ק; זעט מען ווי דער מאן קען אויסהיילן זיין ווייב, אז דו וועסט שייין רעדן צו איר וועלן אוועק גיין אלע אירע ווייטאגן.

אז דו דארפסט ערגעץ גיין מיט דיין ווייב און זי איז נישט גרייט רעד צו איר שייין: "זאג מיר ווען דו וועסט זיין גרייט; ביז דער ווייל וועל איך לערנען מינע שיעורים"; מען קען נישט שרייען: "נו! וואו האלסטו? פֿארוואס ביסטו נאכנישט גרייט? מען האט אפגעשמועסט א צייט און דו ביסט נאך אלץ נישט גרייט, וויפיל מאל דארף מען דיר זאגן אז דו זאלסט גרייט ווערן צום באשטימטן צייט..."

ביז זי ווערט גרייט נעם א משניות און לערן אפאר פרקים משניות, אָדער זיי מעביר סדרה אין די צייט, ווען זי איז שוין גרייט דעמאלט גייט מען אן קיין שרייען און מחלוקת.

די זעלבע איז שבת צופרי, דו קומסט אהיים פון שיהל און די סעודה איז נאכנישט אנגעגרייט, געמקסט זיך שרייען אויף איר: "דו קענסט נישט אנגרייט? אלעס ליגט נאך אויפֿן טיש פון נעכטן ביינאכט!"; אזוי רעדט מען נישט אין א אידישע שטוב, גיי דו און גרייט אָן די סעודה, און מאַך איר פֿרייליך.

א אינגערמאן טראכט: 'א שאד איך האב חתונה געהאט מיט איר, איך וואלט געקענט טרעפן בעסערס...', דאס איז פונעם יצר הרע, - זאגט דער ראש ישיבה שליט"א - קען זיין 'זי' וועלט געקענט האבן בעסערס, אז דו וועסט תשובה טון וועט 'זי' האבן בעסערס.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: די זעלבע איז מיט א בית המדרש; עס האט נישט צוטון וויפיל מענטשן האט עט'ן און וויפיל מענטשן האבן מיר, דער עיקר איז די ליבשאפט וואס הערשט צווישן זיך איינער מיט'ן אנדערן.

מוהרא"ש האט דערצייילט: ביים ערשטן קבוץ ראש השנה וואס אנשי שלומינו האבן געמאכט, האט מען נאר געהאט ניין מענטשן און מען האט געדארפט רופן א צענטער פון טראנאטא זאל קומען מיט דאווענען מיט זיי, אבער די גרויס ליבשאפט וואס האט דארט געהערשט דאס איז געווען דער עיקר, מען האט געשפירט ווי דער רבי איז ממש דא.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט אויסגעפירט זיינע ווערטער צו די שטעטל אינגעלייט: דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה, די שטעטל זאל ווייטער מצליח זיין; די הצלחה פון א פלאץ איז נישט אנגעהאנגען אין וויפיל טעקס מען זאלט, אין וויפיל וואסער מען זאלט, - די זאכן זענען נישט מעלה און מוריד אינעם הצלחה פונעם שטעטל; די הצלחה פונעם שטעטל איז נאר אנגעהאנגען אינעם רינג וואס מען מאכט, צי מען קוקט גוט איינער אויפֿן צווייטן, מען זוכט וואו מען קען העלפן א צווייטן.

אבער אויב זוכט מען נאר צו בארענדן איינער דעם אנדערן, מען קען זיך נישט דערליידן איינער דעם אנדערן - דעמאלט קען מען שוין ארויפלייגן גרויסע טאוולען אויף די הייזער מיט'ן אויפשריפט: "פאר סעיל", און פארקויפן אלע הייזער פאר גוים, עס איז א שאד אויף די צייט פון בויען א שטעטל אויב מען פארטראגט זיך נישט איינער מיט'ן צווייטן, די מקוה וועט ווערן א פייער דזשעקווי פאר די גוים.

מען וועט מצליח זיין נאר דורכ'ן קוקן גוט איינער אויפֿן צווייטן, איינער וועט העלפן דעם אנדערן, אריין נעמען יענעם קינדער ווען עס פעלט זיך אויס, זען אז יעדער זאל האבן צו עסן און אזוי ווייטער אין אלע ענגנים.

אז מיר וועלן זיך אזוי פירן וועט קיינער נישט קענען האבן קיין געוועלטיגן אויף אונז, די נישט גוטע וועלן אונז נישט קענען בייקומען.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רב'ן וועלן מיר זוכה זיין צו אלעס גוטס.

(ספורי מעשיות, מצשה ג' - חלק ח', פארגעלערנט שבת קודש פרשת שופטים תש"פ לקרט קטן)